

Píseň o člověku: Filipíny a Indie

Vzdělaný člověk se zpravidla chce zmocnit svého života na zemi, jak jen to jde. Chce jej řídit a předeepsat mu svůj scénář. Chce mu vládnout. A přece je to paradoxně právě on, který tak smutně často hledí do stropu v onu nejistou předjitřní hodinu nespavosti, znaven zápasem se světem i se sebou, zaplaven výčitkami v čem všem selhal.

Takový intelektuál má mnohdy sklon se nadřazovat nad prosté bytosti, kterým je tématicky věnovaná tato výstava. Drtivá většina lidí zachycených na fotografiích je negramotná či bezprizorní. Běh života se pokouší řídit pramálo. Naopak, je to život sám, který je vede a nese jejich dny. Mají-li kde spát, spí; nemají-li, trpělivě noc přečkají. Mají-li co jíst, jí s chutí; nemají-li, snesou hlad. Přečkají každé trápení, v kterém se ocitnou. A přece jsou to právě oni, které život tak očividně těší radostí, vůči které jsou zcela pasivní. Je jim darovaná životem samotným a oni nedělali nic jiného, než ji vděčně přijali.

Při tvorbě fotografií nebyl čas na sáhodlouhé spekulace o jejich technických aspektech. Naopak, práce si vyžadovala okamžitou reakci, bleskový záběr jediného tématu, o které autorovi šlo: zcela reálný záznam lidských bytostí tiché radosti života samotného.

Výstava tedy není míněna jako jakási reklama na primitivismus. Chce divákovi jen připomenout řád oné prazákladní radosti, která prostého člověka životem nese a na kterou do sebe zahleděný intelektuál zapomíná.

Alexander Meduna